

พี ม ฟิล์ม จำกัด
สำนักพิมพ์

THE SINGLE MOM

คุณแม่เลี้ยงเดี่ยว

หัวใจฟรุ้งฟริ้ง

แม้จะเคยเลือกผิด...แต่ชีวิตก็เริ่มต้นใหม่ได้

ต๋นรัก

NEW STAR
นักเขียนดาวดวงใหม่

THE SINGLE MOM

คุณแม่เลี้ยงเดี่ยว

หัวใจฟรุ้งฟริ้ง

ต้นรัก

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษ

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ฅ ค ้า

สำนักพิมพ์

สมุทรย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๗๗๗๙

THE SINGLE MOM คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวหัวใจฟูรุ่มร่า

ผู้เขียน : ต้นรัก

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๖๐

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

แต่แต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3033-0

ราคา ๓๕๕ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกตบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุร ทรัพย์รัชต์ เขียวไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อุมพร สกตบัณฑิต

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พี. (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพมบุ๊กส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุวิมลญา โสภิตสถาพร
รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธิญานันท์ พองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย
ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : นฤเบศ สมฤทธิ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลภิตสถาพร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พิชราพร บุญส่ง หัวหน้ากองขายประชาสัมพันธ์ : อาริษา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : จศ. ประพนธ์ เรืองแรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ธนากร กองตั้ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพมบุ๊กส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

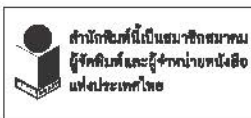
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕, ๕๖

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

THE SINGLE MOM คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวหัวใจพริ้วพริ้ว ถือกำเนิด
เกิดขึ้นจากการพูดคุยระหว่างผู้เขียนกับผู้จัดละคร คุณเอิร์น นิธิภัทร
แห่งบริษัท มาสเตอร์ วัน วิดีโอ โปรดักชั่น จำกัด ที่อยากหยิบยกเรื่องราว
ของผู้คนในยุคปัจจุบันขึ้นมาเล่าเป็นละครโทรทัศน์ แล้ว คุณแม่เลี้ยงเดี่ยว
หรือ *SINGLE MOM* ก็ผุดขึ้นมาในความคิดและการสนทนา จากนั้น
เรื่องนี้จึงได้ถูกพัฒนาขึ้นจนถูกนำเสนอเป็นพลอตละครทางสถานีวิทยุ
โทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ และในที่สุดก็ได้รับการอนุมัติให้จัดสร้างเป็น
ละครโทรทัศน์ ผลิตโดยค่ายมาสเตอร์วัน

การที่ผู้เขียนเป็นแม่ที่ต้องทำงานหาเงินไปด้วยในขณะเดียวกัน
มีหน้าที่ดูแลลูกไปพร้อมๆ กับการพยายามประคับประคองชีวิตคู่ให้อยู่
รอดท่ามกลางสถานการณ์เศรษฐกิจและสังคมในยุคปัจจุบัน เป็นวัตถุดิบ
ชั้นดีในการใช้ทำความเข้าใจและสร้างชีวิตให้ตัวละครเอกอย่าง มุสิลา
แม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีลูกติดเป็นเด็กชายตัวน้อยวัยกำลังเรียนรู้

มุสิลาต้องเอาตัวรอดท่ามกลางอุปสรรคมากมาย โดยเฉพาะความ

กลัวที่เกิดจากความผิดพลาดจนไม่กล้าเริ่มต้นใหม่ แต่ก็ไม่เคยหมดแรงต่อสู้ เพราะมีกัลยาณมิตรที่คอยเตือนสติและให้กำลังใจ ในที่สุดมุลิลาก็ได้ค้นพบ กุญแจสำคัญที่ช่วยปลดล็อกความคิดของตัวเองได้ว่า...ชีวิตเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ

ผู้เขียนตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวของคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวหัวใจพริ้วพริ้ว คนนี้ด้วยการใช้หัวใจนำทาง จากนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสมองจัดการต่อไป โดยมีความหวังเล็กๆ ที่แอบซ่อนอยู่ลึกๆ ว่า เรื่องราวของมุลิลาจะช่วยเสริมสร้างกำลังใจและวิธีคิดบวกให้ผู้ชมละครและผู้อ่านหนังสือได้ไม่มากก็น้อย

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณครอบครัว ซึ่งเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้ผู้เขียน ยังมีแรงเอาตัวให้รอดในโลกใบใหญ่ ขอขอบคุณกัลยาณมิตรที่เป็นแรงสนับสนุน ผู้เขียนมาโดยตลอด ทำให้ผู้เขียนรู้สึกโชคดีเหลือเกินที่มีเพื่อน ได้แก่ พี่น้องตริยงทอง (สนธยาและน้องเกีย) น้องเดียวก ประทีป บุญฟู (รุ่นน้อง ละครอักษรฯ จุฬาฯ ผู้ช่วยเริ่มต้นและสร้างเรื่องมาด้วยกัน) น้องกานต์ (ผู้ช่วยคิดช่วยเขียนบทละคร) น้องยุ้ย (แม่เปิ้ลสีขาว ผู้รับหน้าที่เรียบเรียง บทละครโทรทัศน์ให้เป็นนวนิยายที่ได้บรรณารักษ์) และอีกหลายคนที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ แต่มีตัวตนในชีวิตของผู้เขียนเสมอมาและเสมอไป

ขอบพระคุณ

ต้นรัก

๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๐

“หนังสือและการอ่านคืออุมพฤษแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

“ฉันชื่อมุลิลา อายุสามสิบปี และฉันกำลังจะเป็นแม่คน”

มุลิลาที่ห้องแก้และกำลังปวดท้องใกล้คลอดเต็มที่ ถูกเจ้าหน้าที่พยาบาลเซ็นเตียงเข้ามาอย่างเร่งด่วน ตามทางไปยังห้องคลอดของโรงพยาบาลที่ตกแต่งประดับประดาไปด้วยริบบิ้น ลูกโป่ง และข้อความสวัสดีปีใหม่

ใช่ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะเข้าสู่ปีใหม่ บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความหวัง แต่มุลิลาไม่มีความสุขเลยสักนิด ใครบ้างอาจมาบอกสวัสดีปีใหม่นี้กับเธอในช่วงเวลานี้ บอกได้เลยว่า...ฆ่าตัวตายซะดีๆ!

แต่ทุกครั้งที่มาดูลูกปีบรัดตัว มุลิลาต้องพยายามหายใจเข้าออกตามจังหวะ เธอบีบมือตึงตาเพื่อนสนิทเพื่อคลายความเจ็บปวด พลางอ้าปากรับน้ำแข็งที่เพื่อนป้อนให้แล้วเคี้ยวกร่ำๆ

“อมน้ำแข็งอีกมัย ปากจะได้ไม่แห้ง” ต้องตามเสียงตื้นๆ มือหนึ่งจับมือเพื่อนไว้ อีกมือหนึ่งถือกระติกน้ำแข็ง

“ไม่!” มุลิลาปฏิเสธเสียงหนัก

“แล้วแกอยากได้อะไรไหม”

“เอ...” มุสิลาพูดได้แค่นั้น เสียงก็ขาดห้วงไป

“เอาอะไรแก...” ต้องตามอย่างเตรียมพร้อมเต็มที่ “แกอยากได้อะไรบอกมาเลยนะ”

“เอ...”

“เอาอะไร” ต้องตาลากเสียงยาว

“เอาหัวฉันมา!” มุสิลาแหกปากลั่น

ต้องตาคงใจอ้าปากค้าง มองไปรอบๆ...ทุกคนเงยกันหมด หันมามองเธอกับเพื่อนเป็นตาเดียวกัน

แต่มุสิลาไม่สนใจอะไรอีกแล้ว เพราะในขณะที่ปากมดลูกของเธอ กำลังเปิดกว้างจนขนาดจะเอาหัวเด็ก เธอยังไม่เห็นหน้าสามีตัวเอง อันที่จริงไม่เห็นมาหลายวันแล้วด้วย จะมีก็แค่ต้องตาที่ยืนทำหน้าที่หลออยู่ข้างๆ

“เดี๋ยวก็มา ฉันโทร. บอกเค้าแล้ว” ต้องตาได้สติรีบบอกเพื่อนพยายามทำให้เพื่อนใจเย็น ในขณะที่มุสิลากัดฟันคุยต่อ

“แกบอกตอนกี่โมง”

“เจ็ดโมงเช้า”

“แล้วตอนนี่กี่โมง!”

ต้องตาร้องไป ก็มองดูนาฬิกาแล้วหน้าเสีย

“หุ่มนึง” ต้องตาตอบเพื่อนเสียงอ่อย เพราะรู้ว่าอะไรจะตามมา มุสิลาชอบบอกว่าเธอใจเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็ง แล้วถ้าเธอเป็นแบบนี้แล้วละก็... มุสิลาที่ตรงกันข้าม

“กองถ่ายมันอยู่ทั่วโลกได้หรือไง” มุสิลากระซอกต้องตาเข้ามาตะโกนใส่หน้าอย่างลึมดัว

“ทำไมปานนี้ยัง...” คนพูดเผลอปาก หายใจลึกๆ แล้วโวยต่อ “ทำไมปานนี้มันยังไม่ถึง นี่เมียมันนะ กำลังจะคลอดลูก ไม่ได้ถักนิตติง ไข่เอ๊ย! ไข่...”

มุสิลาต่ำเป็นไฟ ถ้าเป็นละครโทรทัศน์ ผู้ชมคงได้ยินเสียง ตู๊ดๆ รัวๆ...เพราะถูกเซนเซอร์ตัดเสียงคำพูดที่ไม่เหมาะสม เป็นพิษต่อเยาวชน อ้อ...น่าจะเป็นพิษต่อคนทุกเพศทุกวัยเลยทีเดียว

“รีบพาเข้าห้องคลอดเถอะค่ะ ก่อนจะหุซามากไปกว่านี้” เจ้าหน้าที่พยาบาลเห็นมุสิลาเข้าห้องคลอด แต่มุสิลาเกี่ยวประตูเอาไว้ไม่ยอมเข้าไป เพราะภารกิจยังไม่เสร็จสิ้น

“เดี๋ยวก่อน!” เธอตะโกนแล้วหายใจแรงๆ รู้สึกเหมือนว่าลูกจะหลุด เธอก็มองท้องตัวเองแล้วออกคำสั่ง “อย่าเพิ่งมาตอนนี้ แม่ขอเวลา... อีกแป๊บ”

คนพูดนั้นหน้าพองจับประตูเอาไว้แน่น

“แต่นี้ก็ปากมดลูกเปิดแล้วนะคะ” พยาบาลรีบบอก เพราะกลัวลูกมุสิลาจะไหล

“ให้ปากมดลูกเปิดเป็นเมตร ฉันก็จะขมิบเอาไว้จนกว่าตัวฉันจะมานับหนึ่งถึงสาม ถ้าตัวฉันยังไม่มา...ตาย!” มุสิลาอาละวาด กระซอกพยาบาลมาใกล้แล้วเริ่มนับ

“หนึ่ง สอง สาม...”

“มูสิ!”

ทุกคนชะงัก หันขวับไปยังทางต้นเสียง พบชายหนุ่มรูปร่างสูง หน้าตาดี ท่าทางเซอร์ๆ วิ่งเข้ามาอย่างร้อนรน

“ป้า!” มุสิลาเห็นพงศ์พิศุทธิ์ผู้เป็นสามีก็ดีใจ ปล่อยพยาบาล ยื่นมือไปทางสามีที่ปราดเข้ามาจับมือเธอห่มั้บ

“ทำไมเพิ่งมา...” มุสิลาลากเสียงยาว น้ำตาคลอ จากนั่งมาร่ำไห้ที่กำลังจะฆ่าพยาบาลตายคามือ กลายเป็นเมวน้อยมั่งมั่งออดอ้อนสามีทันที... ความเห็นอกเห็นใจ ความเอาใจใส่ระดับสูงสุดคือสิ่งที่คนกำลังจะคลอดลูกต้องการมากที่สุด โดยเฉพาะจากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี

“ใช่ มันจะฆ่าคนตายทั้งโรงพยาบาลอยู่แล้ว ถ้ายังไม่เห็นหน้านายอะ”

ต้องตาพูดอย่างโล่งใจ ด้านมุลิลายิ้มออกมาได้

“คิดว่าจะลืมแล้ว” คนพูดหายใจเข้าออกลึกๆ “อีกนิดลูก ขอกำลังใจจากพ่อของหนูก่อนนะ เดี๋ยวเราค่อยเจอกัน”

มุลิลาก็มลบบอกลูกตัวเอง ก่อนจะหันไปหาพงศ์พิศุทธิ์

“ป้า ขอสามคำ” มุลิลาใช้น้ำเสียงเล็ก เบี้ยวสุดๆ ให้ดูน่าทะนุถนอม คาดหวังจะได้ยินคาถาสงัดความเจ็บปวดจากปากของสามี...คำว่า ‘ป้ารักหนู’ ที่ออกจากปากพงศ์พิศุทธิ์ ที่มุลิลาเคยได้ยินมาตลอดหลายปีที่อยู่ด้วยกัน ทำให้มุลิลาลืมโลกได้ทุกครั้ง เธอจะกลายเป็นซูเปอร์วีแมนขึ้นมาทันที...พลังแห่งความรักช่างยิ่งใหญ่เสมอ

พงศ์พิศุทธิ์มองซ้ายมองขวาอย่างรีบๆ แล้วก็มลลงเหมือนจะกระซิบแต่ดันเสียงดังจนได้ยินกันหมด

“เลิก-กัน-เถอะ!”

มุลิลาเบิกตากว้างมองหน้าพงศ์พิศุทธิ์

ซ็อก!

มุลิลาถูกเข็นเข้าห้องคลอดไปในขณะที่ยังมองพงศ์พิศุทธิ์อย่างตกตะลึง พอภาพสามีลึบสายตาและพยาบาลกำลังจะปิดประตูห้องเท่านั้นแหละ มุลิลากรี๊ดลั่นออกมา!

“กรี๊ด! ไอ้ผิวเฮงชวย!” มุลิลาท่าขณะที่พยาบาลเอาเธอขึ้นหาหยั่ง “ไอ้ชิงหมาเกิด! ไอ้สำส่อน”

แต่แล้วพวกหัวขึ้นด้วยความเจ็บปวด มุลิลาเห็นสูตินรีแพทย์ที่จะทำคลอดกำลังมองหน้าเธออึ้งอยู่ หน้าซีด มุลิลา กำลังตำหนอหรือใครกันนะ นั่นคือความหมายบนใบหน้าของหมอ

“มองทำไม ทำไม่ไม่มองที่ หะ...หัว...หัวลูกฉัน” แต่หมอก็ยังคงมองตกตะลึงอยู่ มุลิลาตะคอกออกคำสั่งซ้ำราวกับครูฝึกทหารเกณฑ์ “มองข้างล่าง! ก้มลงไป!”

หมอตกใจ ก้มหน้าทำคลอดตามคำสั่ง “เบ่งอีกทีนะครับ”

หมอให้จิ้งหะ มุสิลาแบ่งตาม แต่แบ่งไปด่าไป

“มันไปเอากับคนอื่น...อ้อ...แล้วมาเอากับ...กับ...กับฉัน หมอ! มันทำได้ยังไง ตอบ!”

หมอเผยหน้ามองคนไข้อย่างตกใจ “เอ่อ...ไม่รู้ครับ หมอไม่เคยทำ”

“แล้วมันก็เลือกคนอื่น...กรี๊ด...” มุสิลากรี๊ดร้องสุดเสียงในจังหวะที่เด็กคลอตออกมาพอดี เสียงร้องของลูกผสมกับเสียงกรี๊ดร้องของแม่อังสนั่นไปทั้งห้อง พร้อมๆ กับเสียงแคนต์ดาวน์ของคนด้านนอกที่พร้อมใจกันขวานรับวินาทีแรกของปีใหม่อย่างมีความสุข

“กรี๊ด!”

“เฮ!”

ปังๆๆ!

เสียงพลุกระจายเต็มท้องฟ้า และ...มุสิลาที่ยังกรี๊ดยาวนาน กรี๊ดราวกับจะปลดปล่อยความเจ็บปวดทั้งหลายทั้งมวลออกมาให้หมด ผากให้มันกลายเป็นอดีตพร้อมกับปีเก่าที่ผ่านไป

๑

กรี๊ด!!!

เสียงนาฬิกาปลุกแผดเสียงดังลั่น

“กรี๊ด!!!” แต่เสียงมุลิลาดังกว่า!

มุลิลาผุดลุกขึ้นนั่ง แล้วหันไปตบนาฬิกาปลุกจนเงียบสนิท ก่อนหันมานั่งหายใจเหนื่อยหอบ สองมือยกขึ้นลูบหน้าตา เหงื่อเธอแตกพลั๊ก ความรู้สึกเหมือนวันที่ตลอดลูกไม่มีผิด ความทรงจำวนคืนกลับมาอีกครั้ง

มุลิลาอุ้มลูกน้อยไว้แนบอก น้ำตาแห่งความเจ็บใจ เสียใจเพราะถูกสามีบอกเลิก บวกกับอาการเจ็บท้องคลอดก่อนหน้านั้นหายไปเป็นปลิดทิ้ง กลายเป็นน้ำตาแห่งความสุขและความหวัง...เหมือนกับคนทั้งประเทศ แต่วันปีใหม่ของมุลิลาอาจไม่เหมือนกับคนอื่น ผู้ชายคนหนึ่งจากเธอไป แต่มีอีกคนหนึ่งเข้ามาแทนที่ วันปีใหม่ที่แสนจะบ้าคลั่ง และไม่รู้ว่...นับจากนี้...ชีวิตจะเปลี่ยนไปอย่างไรบ้างหนอ

แต่ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม...นั่นคือฟัวจอมเจ้าชู้และไร้ความรู้สึก รับผิดชอบกลับมาขอคืนดี เสกคาถาฝ่ากระหม่อมเธอด้วยคำว่า ‘ป้ารักหนู’

ถ้าเป็นเมื่อก่อนอาจจะยาก แต่นี่...มีลูกด้วยกันแล้ว มุสิลาจึงใจอ่อน กลับมาใช้ชีวิตอยู่กับพงศ์พิศุทธิ์อีก แต่ที่มีเพิ่มเติมเข้ามาก็คือ น้องปลื้ม ลูกชายที่แสนน่ารักของเธอ...การได้เลี้ยงลูก ดูแลลูกทุกลมหายใจเข้า-ออก บวกกับหน้าที่การงานที่วุ่นวาย ทำให้มุสิลาลืมความทุกข์ใจที่เกิดจากพฤติกรรมของสามีไม่ได้บ้าง

ห้าปีแล้วสินะ...มุสิลาจะพริบตาปริบๆ รวบรวมสติ สายตาเธอกวาดมองไปรอบๆ เมื่อเห็นรูปถ่ายแต่งงานของเธอกับพงศ์พิศุทธิ์ รูปน้องปลื้ม ลูกชายตอนแบเบาะ รูปเธอกำลังอุ้มลูกบ๊องหน้ม รูปส่งลูกไปโรงเรียนอนุบาล รูปพาลูกไปเที่ยว และอีกหลายภาพที่มีแต่เธอและลูกเท่านั้น

“เฮ้อ” มุสิลาถอนใจโผล่อกแล้วหันไปมองที่นอนข้างๆ ซึ่งว่างเปล่าด้วยสายตาเบื่อหน่าย...อีกแล้วที่สามีกลับบ้านตอนเช้าพร้อมกลิ่นเหล้าคูลังไปทั้งตัว

หญิงสาวลุกขึ้นจากที่นอน พอเปิดประตูห้องน้ป พงศ์พิศุทธิ์ก็เดินสวนเข้ามาทันทีอย่างไม่สนใจอะไร ไปทั้งตัวลงนอนบนเตียง มุสิลามองพงศ์พิศุทธิ์ด้วยความไม่พอใจ แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร เสียงลูกชายก็ดังขึ้นเสียก่อน

“แม่ครับ...”

มุสิลาหยุดความคิดในหัวเกี่ยวกับสามีตัวดีไว้แค่นั้น หันมองขวับไปที่นาฬิกาปลุก พบว่าเลยเวลาหกโมงไปสิบนาที ทำให้เธอถึงกับตาเหลือก

“ว้าย!” มุสิลาร้องลั่น วิ่งออกจากห้องไป หวังพงศ์พิศุทธิ์นอนแผ่หราโดยไม่ได้ห่มผ้าห่ม ก่อนนึกขึ้นได้วิ่งกลับมา รีบดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มให้พงศ์พิศุทธิ์แบบลวกๆ จนคลุมมิดหัว แล้ววิ่งผลุบหายออกไปนอกห้องอีก

มุสิลาวิ่งไปอีกด้านหนึ่งของบ้าน เห็นน้องปลื้มยืนนั่งงอแงอยู่ใต้เตียงนอน ก็พุ่งไปคว้าตัวลูกขึ้นอุ้มหนีบเอาเอาไว้ แล้วพุดพกลางวิ่งไป

“เร็วๆ ลูก สายแล้ว!”

“ทำไมแม่ตื่นสาย”

‘ความรัก’ หนึ่งสิ่งสำคัญในชีวิตที่ต้องเลือกด้วยใจ
คน **‘ใกล้ชิด’** คือกำลังใจสำคัญที่ทำให้เราก้าวต่อไป
‘งาน’ คือสิ่งที่ต้องทุ่มเท เพื่อความฝัน

• • •

ถึงจะพลาดเลือกพ่อของลูกผิด แต่ชีวิตก็ไม่จำเป็นต้องพังเพราะคนคนเดียว

ชีวิตครอบครัวที่ล้มเหลวไม่ทำให้มูลนิธิทอดอาลัย

เธอเลือกที่จะยืนหยัดสู้ชีวิต เพื่อลูก...คนที่สำคัญเกินหาสิ่งใดเปรียบ

แม้เลี้ยงเดี่ยวอย่างเธอต้องเข้มแข็ง และพาเรือพ่วงลำน้อยฝ่ามรสุมชีวิตไปได้

ขอขอบคุณ

MASTER ONE
VIDEO PRODUCTION CO. LTD.
บริษัท มาสเตอร์ วัน วิดีโอ โปรดักชั่น จำกัด

ทดลองอ่าน

24

สาระ: ศบศ. ศอช. **สภาพนักส์**
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์นครโสภาคพนักส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-3030-9

9 786160 030309

จำหน่ายในรูปแบบ E-Book